

Милутин Милутиновић
ПОРОДИЧНА САГА
1878-1962

Милутин Милутиновић

Породична сага 1878 – 1962

ПРИРЕДИЛИ

Јелена Вукчевић

Душко Грбовић

Стијена Пиперска – Мала Лукавица

2020.

Предговор Вељка Милутиновића

Ова књига је посвећена мом ђеду по оцу, Милутину Милутиновићу, сину Токовом и унуку Залевом, по којем смо сви ми, у које се слила његова крв – Залевићи. А крв Милутинова се слила, иако је био сељак и једва писмен, у чак два универзитетска професора, која су оба била чланови ЦАНУ, мој отац Милан и ја Вељко, што вјерујем да није случајно, јер био је мудар, па је тако заслужио да му се посвети барем једна књига. Сугестију за писање ове књиге дао је године 2019. Предсједник ЦАНУ, Драган Вукчевић, са напоменом да она треба да буде једно свједочанство које се оставља будућим покољењима, односно да буде заоставштина из које се учи о својим прецима и њиховим мудростима.

Милутин је у говору користио ијекавицу, а да пише је знао само ћирилицу, па је зато ова књига писана у ијекавици и у ћирилици.

Милутин је често користио народне изреке, а такође и цитате из Његошеве заоставштине, или мудре опаске које би чуо од других а које још нијесу биле општеприхваћене, а било их је и које је он сам сковао у некој пригодној ситуацији. Једном речју, знао је у датом тренутку да употреби сентенцу која би продрла у суштину дате ситуације. Зато основу ове књиге представљају баш те његове сентенце. Одабрао сам их 128. Велика већина тих сентенци до мене није дошла директно од њега, јер су се наши животи преклопили само десетак година и у тих десетак година би смо се гледали само кад би мене љети одвјели код њега у Пипере (увјек само на кратко, при одласку на море, или при повратку са мора) или кад би он зими долазио код нас у Београд (гдје сам уживао слушајући га како прича док сједи на челу трпезе коју је поставила моја мајка, а за којом су сједели колеге мог оца, професори универзитета у Београду и сатима га чућећи слушали како мудро бесједи). Тих заједничких љетњих и зимских дана било је мало, па је зато велика већина Милутинових сентенци до мене дошла кроз најближу родбину или кроз комшије у Пиперима са којима је проводио пуно више времена него са рођеним синовима, који су сви редом (било их је тројица) пошли у Београд на учење високих школа и на трагање за животним изазовима;

Милутинови синови у Пипере нијесу пречесто свраћали и за Пипере нијесу били превише вјезани, иако су их у Београду свакодневно помињали (или боље да кажем, свакосатно) и то у ијекавици која се говорила у вријеме до њиховог одласка из Пипера, коју млађи црногорци нијесу увијек у потпуности разумјевали, јер је обиловала архаичним ријечима и архаичним језичким конструкцијама, а на коју су сви тројица били јако поносни, и није им падало напамет да ту нешто мијењају, као што многи раде да би се брже и боље интегрисали у своју нову средину. Дакле, те сентенце представљају централни дио ове књиге (Чело). Али, да би тај централни део био боље схваћен, књига је морала имати и два уводна дијела (Причеље), као и неколико завршних дијелова (Зачеље).

Први уводни део књиге (Прво Поглавље у Причељу) долази из пера двоје врских историчара (Јелена Вукчевић и Душко Грбовић), са којима сам у прошлости успјешно сарађивао приликом писања мојих дијелова за њихову књигу о мом ђеду по мајци, ђенералу Душану Додићу, а за коју су они били Приређивачи (као што су Приређивачи и за ову књигу). Књига о ђенералу Душану Додићу се може преузети са портала за чување културне баштине (www.serbia-forum.org), који је створен кроз научно-истраживачке активности Математичког института САНУ. Први уводни део књиге о Милутину Милутиновићу садржи педантно сакупљене историјске чињенице о племену Пипери и о породици Милутиновић, а наравно највише о онима који су дали крв за Милутина Милутиновића и о онима кроз које тече његова крв. Прво поглавље припрема читаоца за централни део књиге (Чело), тако што баца свијетло на званичне податке о мјесту и вријемени у којем су живјели Милутин Милутиновић и они око њега на Причељу у Стијени Пиперској.

Други уводни дио књиге (Друго Поглавље у Причељу) је нека врста сликовнице која је богато украшена текстовима о животу Милутина Милутиновића и свих осталих који се помињу у контексту његовог живота и његових мудрости (као саговорници, или као пријеносиоци или коначни примаоци тих мудрости). Без одабраних 128 слика и пропратних коментара тешко би било могуће да се схвати права суштина Милутинових мудрости које су тема централног дијела ове књиге, а којег сам ја насловио „Чело“ (ђеда у мислима увијек видим на челу трпезе).

У централном дијелу ове књиге (Треће Поглавље, које представља Чело књиге), раније помијенутих 128 сентенци представља 128 наслова испод којих слиједи текст организован у слједећим целинама, од којих свака почиње са посебним поднасловом. Ти поднаслови су: А. Суштина дате сентенце, онако како ја њу схватам; Б. Нека моја нагађања о томе, шта је то у Милутиновом животу учинило да он почне дубоко вјеровати у мудрост која се крије иза помјенуте сентенце; Ц. Нека моја нагађања о томе где се у животу мог оца Милана показало да дотична мудрост „држи воду“; Д. Нека моја лична искуства која показују да дотична мудрост заиста „држи воду“; Е. Нека моја размишљања о томе где би се и како моје потомство могло увјерити у исправност помјенуте мудрости; Ф. Нека моја размишљања индикована помјенутом мудрошћу.

Први завршни део књиге (Четврто Поглавље, са којим почиње Зачеље књиге) баца свјетло на неке елементе нематеријалног стваралаштва код мог оца и код мене, а који су у неким елементима били пошљедица свега онога што је до нас двојице дошло од предака, а директно или индиректно, дијелом и од Милутина.

Други завршни дио књиге (Пето Поглавље, у оквиру Зачеља) односи се на материјално стваралаштво мог оца и моје, а за које се такође може дјелимично рећи да је плод директног или индиректног утјецаја и околине и предака, а међу њима сигурно има и Милутинових утјецаја.

Трећи завршни дио књиге (Шесто Поглавље) је о утицају које су имале наше супруге (Милутинова Видосава, Миланова Симонида и моја Драгана) на наш развој и на наше стваралаштво. Постоји тенденција у Црној Гори да се утицај жена подцјењује, а ја дубоко вјерујем да је њихов утјецај често од пресудног значаја. У неким друштвима супруге живе на маргинама друштвених процеса, али ми пријатељи из таквих средина кажу да оне итекако имају утицаја на своје мужеве и да је тај утицај тим већи сто је маргинализација снажнија. Из тога закључујем, иако о својој баби Видосави ништа не знам, да је она сигурно имала снажног утицаја на свог мужа и на своје синове, као и на своју кћерку која је трагично страдала у Другом свјетском рату. Наравно, за своју мајку и за своју жену поуздано знам да су имале итекако велики утјецај на своје мужеве.

Четврти завршни део књинге (Седмо Поглавље) описује људе које сам сретао на мојим многобројним путовањима по свијету. Док сам био гимназијалац, студент, магистрант и докторант, путовања су била вјезана за проширење видика. Док сам био професор на Универзитету Пердју, моја путовања су била везана за излагања на конференцијама, за консалтинг у индустрији, за кратка приједавања по позиву на факултетима унутар САД и по цијелом технолошки развијеном свијету. Док сам радио на ЕТФ-у у Београду, било је слично. Било је слично и након што сам се пензионисао са ЕТФ у Београду, осим што су се све активности ван матичне институције умножиле, јер су се одједном све активности унутар матичне институције свеле на нулу, па сам добио пуно слободног вријемења да га потрошим на активности које сам вољео. Призма кроз коју сам посматрао све те људе била је формирана кроз моје породично васпитање на које су сигурно значајно утицали и моји преци.

Пети завршни део књиге (Осмо Поглавље) описује градове и предјеле које сам видео на путовањима, гледајући их кроз призму коју су дефинисали Београд и Црна Гора.

Девето Поглавље је о искуствима физичког и духовног, из спорта.

Десето Поглавље је о игри рационалног и ирационалног, из самоће.

Једанаесто Поглавље даје завршне напомене. На породичном стаблу које је део овог предговора налазе се сви они из породице од којих сам нешто чуо што је вриједело унијети у ову књигу, као и они за које се надам да ће некад прочитати ову књигу, кад тад.

Дванаесто Поглавље пописује помјенуту литературу. У питању је формална литература – писци чији сам стил покушавао пренијети у своје писање; Ако сам успио у читавом једном промилу – бићу презадовољан.

Дугујем захвалност свима онима који су ме подржали у процесу писања ове књиге. То су прије свега чланови породице и комшије/пријатељи који су ми помогли да сазнам и схватим чињенице везане за ђеда Милутина и његове потомке.

САДРЖАЈ

ПРОЧЕЉЕ

- 1. Неки историјски подаци**
- 2. Сликовница са сијечањима**

ЧЕЛО

- 3. Мудрости ђеда Милутина**

ЗАЧЕЉЕ

- 4. О нематеријалном стваралаштву**
- 5. О материјалном стваралаштву**
- 6. О утјецају жена**
- 7. О људима**
- 8. О предјелима**
- 9. О физичком и духовном**
- 10. О рационалном и ирационалном**
- 11. Закључак**
- 12. Литература**

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

У овом поглављу тежиште је на томе како неко објективан са стране види амбијент и ликове који се помињу у даљем тексту ове књиге (који се не бави историографским чињеницама, већ емотивним сећањима).

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

У овом поглављу тежисте је на синергији слике и текста. Одвојио сам најупечатљивијих 128 слика из породичне архиве и онда сам их описивао онако како су ме успомене и асоцијације водиле кроз њих.

А прије тога, пинешто о прецима Милутиновим, о Милутину, и о његовим потомцима прије мене.

ЗАЛЕ

Отац ме је учио родослов.

Причало се да су сви ишли у Свијет.

Нијесу били старосједиоци, па су се имали доказивати.

Било их је са углед а и оних других.

Прича о Стеву.

Прича о Филипу.

ТОКО

Два се пута женио и Милутин је имао полубрата Митра.

Силазили и враћали се горе.

МИЛУТИН

Обновио огњиште, изродио децу, био вриједан, ширио имање, био виђен у селу, имао коња и на њему једном седмично исао у Подгорицу. Синови отишли, остали сами, ослањали се у старости на комшије.

МИЛАН

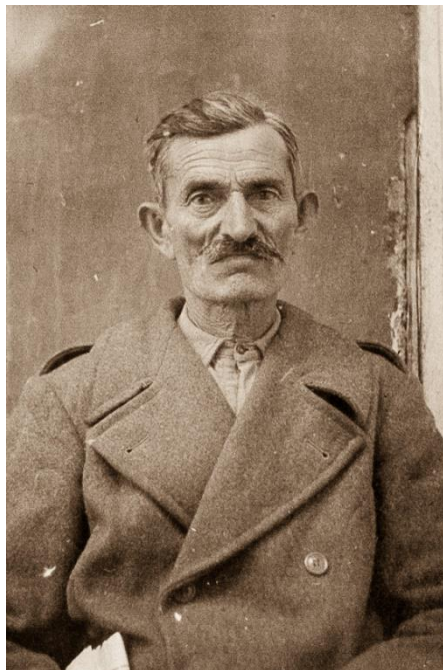
ФИМА

МИЛАДИН

МИРОСЛАВ

A1: Ђед Милутин са својим полубратом Митром пред полазак за Америку, године 1906. Могуће је да је ово Милутинова прва фотографија икад направљена, а сигурно јесте најстарија за коју ја знам. На сајту Острва Елис (Ellis Island) сам био пронашао податке везане за Милутинов улазак у Америку (којим је бродом дошао, ког дана се искрцао, ко му је био гарант за улазак у Америку, колико је био висок, које боје су му биле очи, итд...). Милутин и Митар су се вратили из Америке као добровољци за Први балкански рат, али Митар није преживео ратни вихор. Милутин јесте. Након капитулације Црне Горе после Мојковачке битке, вратио се кући у Стијену пиперску, обновио стару кућу, оженио се и изродио три сина и кћер. Предаја је често део реалног вођења националне политике, која има за циљ да сачува постојеће становништво и да обезбједи његово умножавање. Ово наводим зато што је и мој други ђед, Душан, Шумадинац, исто имао синове (два биолошка и једног усвојеног) и једну кћер (моју мајку), али од синова ни један није дао пород, највише зато што национална политика њихове државе није била реална. Зато сам ја лично дубоки поштовалац свих оних на нашим просторима који воде реалну политику. Ово наводим и зато што се кроз призму моје породице јасно види и улога жена на нашим просторима: оне су истовријемено и жртве (Милутинова кћер је трагично погинула у рату) и настављачи врсте (од душанове дјеце, само је кцер дала порода).

A2: Верујем да је ово посљедња фотографија мог ђеда Милутина. Моја прва асоцијација при погледу на ту слику је прича коју сам чуо од своје мајке, а то је коментар моје тетке Злате, прве жене стрица Миладина, кад ме је први пут видјела после рођења: „Ово дијете има уши као ђед Милутин“. Моја друга асоцијација је да ћу у његовим годинама и ја бјероватно у лицу да изгледам као он, ђед Милутин, и да је то био један паметан и разуман човек, али не превише задовољан и срећан у посљедњим годинама свог живота. Можда зато што су му његови синови са породицама били далеко. Ја сам из његовог искуства схватио да је највећа срећа ако дјеца живе релативно близу, па их је често могуће видјети (то сам исто схватио и из трагичне судбине свог другог ђеда). Срећом по Милутина, он је имао добре комшије, Булатовиће и Ковачевиће. И још већом срећом по њега, своју дубоку старост није дочекао у Америци, што му се могло десити, с обзиром да је релативно рано отишао у Америку. Супруга мог колеге са Универзитета Индијане у Блумингтону, која је радила као социјални радник у Индијани, причала је за једном вечером да је једно њено истраживање показало, међу рођеним американцима у пензији, који живе без брачног сапутника, да у

просеку прође по недељу дана а да ни са ким не проговоре ни једну једину ријеч и да су због тога дубоко несрећни (чак и бијели протестанти англосаксонског поријекла, који су главни стуб америчког друштва и који су одгајени тако да су више упућени на институције око себе, а не на људе око себе). То се понекоме може десити у сваком друштву, па и у нашем, али се у нашем друштву то не деси свакоме. Ова поражавајућа статистика из САД се односи на статистички просијек; дакле, у просеку се односи на свакога.

A3: Памтим да је ђед Милутин био овако обучен кад би долазио код нас у Београд. Сећам се, иако сам тада имао само око четири године, да је једном приликом он седео на каучу, а ја га гађао неким коцкама, што је мени било јако забавно. После ми је мајка рекла да јој је он ту моју игру прокоментарисао ријечима: „Ово дијете чита твоје мисли“. Ја данас својим снајма не бих смио тако нешто да кажем. Тај исти унук који га је гађао коцкама после му је откупио и обновио имање које су након

његове и баба Видосавине смрти његови синови продали и поделили паре. Да ли је тако нешто Милутину могло пасти на памет, док би му моје коцке падале на главу? Увек то имам у мислима кад ми неко од моје унучади уради нешто нажао и том приликом се сетим једне једине ријечи коју је баба Видосава имала обичај често да понавља у сличним ситуацијама (то ми је моја мајка пренијела, а често и сама говорила у сличним ситуацијама): „Сјетиће се“. Недавно ме је једно унуче од три године гађало лаком дечијом лоптом у главу и на тај начин се прелијепо забављало, уз громогласно кикотање, а ја сам том приликом био пресећан, јер сам то схватио као поруку да ће баш то унуче довршити неке ствари које сам ја започео, али их нијесам успио завршити.

A4: Кад бих био у Пиперима, ђед Милутин би ме водао околу по његовом имању на једном магарцу. Ја бих седео на самару који се види на овој слици. Тако сам заволео и јахање и његово имање. Та моја љубав према јахању није се славно завршила, јер стално носим у врату две металне шипке које се протежу од трећег до шестог вртног пршљена и стално ме подсећају на ону латинску: “Quod tacit lovi, non tacit bovi”,

као и на чињеницу да је јахање забавно, али да неке биолошке врсте треба избјегавати у тој врсти забаве. Надам се да ће се боље завршити моја љубав према његовом, Милутиновим, имању, у које сам уложио јако пуно времена, ентузијазма, зноја и напасе новца, али док ово пишем не знам да ли ће га мој син Душан, коме то имање желим да оставим, подједнако вољети као што сам га волео ја и на њему знао сваки камен, укључујући и овај на слици, на којем ђед Милутин сједи.

A5: Нема среће без добрих комшија. Поред ђеда Милутина је комишја Булатовић који је имао 6 синова. Један од њих 6 је такође имао 6 синова, а међу њима и Богдана, доброг, паметног, поштеног, вриједног, са којим сам се ја јако пуно зближио кроз обнављање имања ђеда Милутина. Богдан је био алфа и омега у процесу градње, јер је умео предивно да реализује сваку моју добру замисао, али и да коригује сваку моју лошу замисао, и што се тиче функционалности (као да је био архитекта или инжењер) и што се тиче естетике (као да је био умјетник или као да је растао на неком од богатијих дворова, што је била тема са којом смо се он и ја често шалили). Дакле, као да се пријатељство двојице актера ове слике пренијело на њихове унуке. Верујем да то није случајно.

A6: Мислим да су се Ђед Милутин и баба Видосава добро слагали, колико је то могуће у једном браку. О њој мало знам. Као мајка кажу да је била пожртвована и нијежна, а верујем и да је пуно вољела Милутина, што закључујем по томе што је након његове смрти, једне тмурне јесење вечери, чак покушала самоубиство, а спасли су је комшије Ковачевићи, од којих је један случајно навратио, видео ју како крвари, те брзо позвао остале, да је пренесу до Зете где је неко од даљих комшија држао чамац, па су је превезли преко Зете, где је већ чекало возило хитне помоћи. Ова слика је направљена иза куће, где је сада тераса поплочана племенитим

каменом. Волио бих да они ту терасу сада могу да виде, ако гледају одозго.

A7: Ову и многе друге слике дао ми је рођак Бато, а у позадини су смокве које моја супруга Драгана обожава. Не знам да ли је захваљујући тим смоквама завољела Стијену Пиперску, али знам да ми је увек много значило то што је са мном тамо увек радо одлазила и увек ми давала подршку за све моје идеје у вези имања у Стијени Пиперској, чак и за оне за које јој је било кристално јасно да су плод сањара који нема превише смисла за реалност и да нису баш најмудрије.

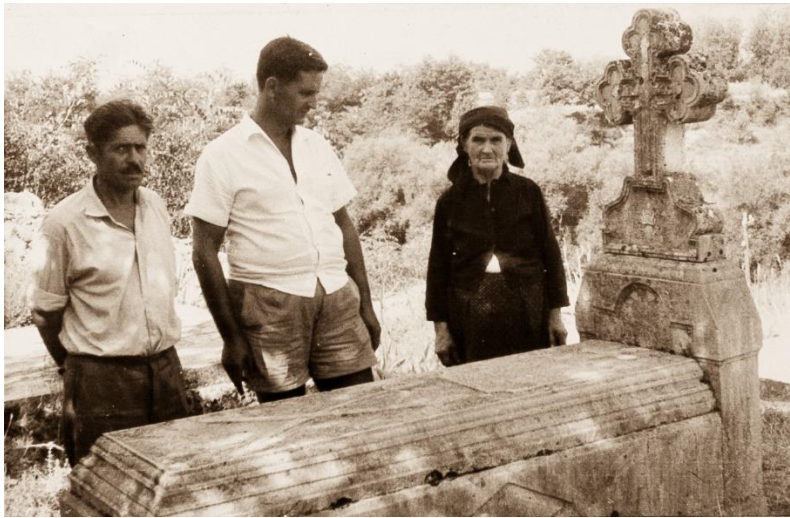

A8: Ovo su đed Milutin i baба Видосава са најмлађим сином Мирославом, за којег мислим да их је од свих синова најчешће посјеђивао, а којег сам ја јако пуно вољео, јер је имао веселу нарав, нарочито у односу на мене, јер ме је јако волео, па сам зато волео да му се повјеравам.

A9: Кад би смо долазили у Пипере, ђед би нас на станици дочекао са коњем или магарцем, па на животињу ствари, а ми пешке 7км, сто је

дистанца коју су Милутинови синови свакодневно преваљивали до школе, па исто толико и назад.

A10: Не знам на чијем је ово гробу, али знам да су поред баба Видосаве комшија Ковачевић и средњи син Миладин, који ми је импоновао јер је био добар на картама, а којег сам волео и јер ме је лепо примао по градовима у којима је служио као дипломата (Париз) или их је посјећивао као туриста (Истанбул).

A11: Гроб на гробљу у Причељу. До скоро нијесам знао да су и мене потписали као заслужног за подизање овог споменика. Верујем да су отац и стриц (други је био покојни у вријеме подизања овог споменика) имали подсвјесну жељу да се види да и у сљедећој генерацији има мушких, а можда и да ја наставим да чувам успомјену на нашу лозу (што је мени постало задовољство да радим, али задовољство које се родило так након сто сам превалио пола вијека живота – ваљда те ствари долазе са годинама).

A12: Кућа ђеда Милутинова, након сто сам је ја са супругом Драганом обновио, у истом габариту у којем ју је изворно подигао ђед Милутин, а онда је палили и рушили у Другом свјетском рату (надам се да ову обновљену кучу нико неће рушити, иако знам да је то неминовно да се деси, прије или касније).

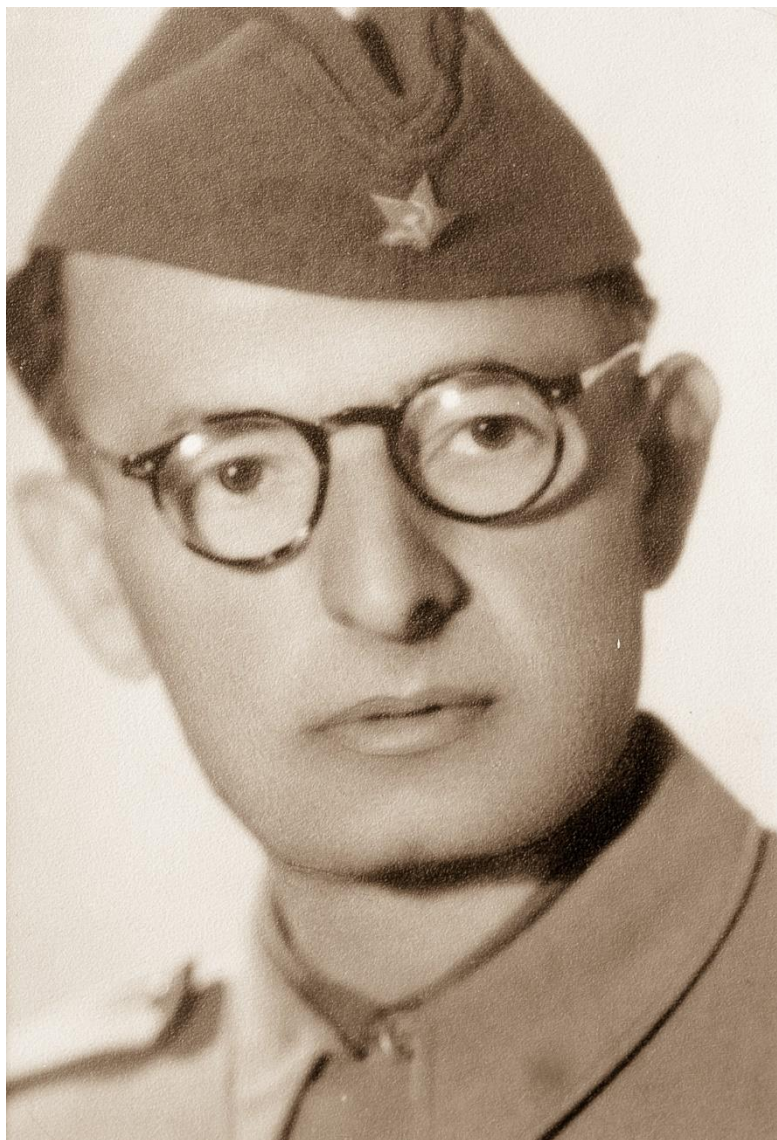
A13: Кућа ђеда Милутинова, са задње стране. Ту је хладовина поподне, па ту пино висе сједимо, нарочито љети, кад је под утицајем шуме са те стране куће увече температура нешто нижа него са предње стране куће, а пуно нижа него у Подгорици, па нам подгорички пријатељи радо навраћају. Пуно сам научио сједећи на тој задњој тераси.

A14: Кућа Ђеда Милутина, гладана са видиковца који је познат под именом Пост (Пост је испод супер-видиковца који је познат под именом Киљановац). На другом крају имања је видиковац познат под именом Мост (Мост је испод супер-видиковца који је познат под именом Штиљановац и са којег сам израчунао да би требала да се види и Италија, а не само Херцеговина и Албанија, што је лако видљиво). Када са Моста гледам подзиде око куће у вријеме нема вегетације, чини ми се да оне исписују ријеч БОГ на 12 разних језика (три стара медитеранска: Хебрејски, Арапски, Арамејски; три германска: Енглески, Њемачки, Шведски; три романска: Француски, Шпански, Талијански; три словенска: Руски, Пољски, Чешки). Надам се да ће бог помоћи да имање још дуго остане у породици. У својој нади се не ослањам само на бога (пишем ову ријеч малим словом, јер сам тако учен од малена), већ и на маслине (дао сам да испод куће засаде 200 маслина, јер се за њих зна да најбоље рађају од 30-е до 150-е године након садње, а до тада им не треба пуно пажње – мој син Душан то добро зна). Али, кажу, не треба стављати сва јаја у исту корпу, па сам зато дао да се засаде и стабла индустријског ораха, која после 100 година доносе садасњих Е100К.

51:

52:

Б3:

Б4:

B1:

B2:

Г1:

Г2:

ГЗ:

Г4:

Д1:

Д2:

Д3:

Д4:

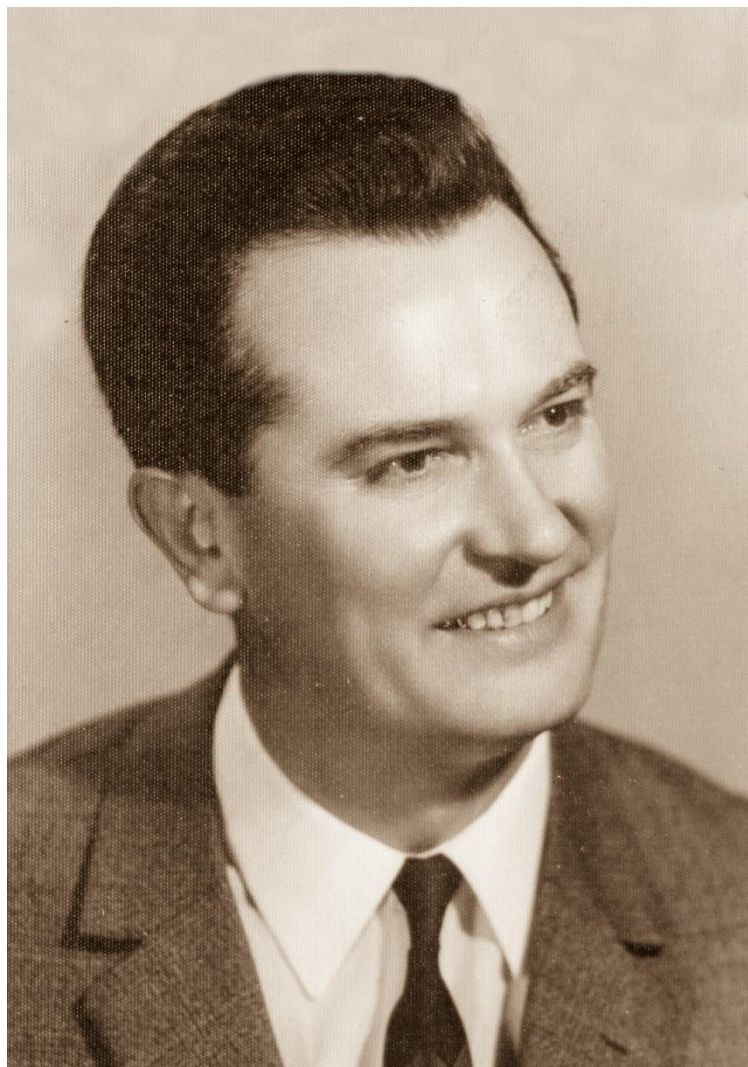
Д5:

Д6:

Д7:

Д8:

Д9:

Д10:

Б1:

Б2:

Б3:

Б4:

٦٥:

Б6:

Б7:

٦٨:

Б9:

Ъ10:

Б11:

Б12:

Ъ13:

Ъ14:

Б15:

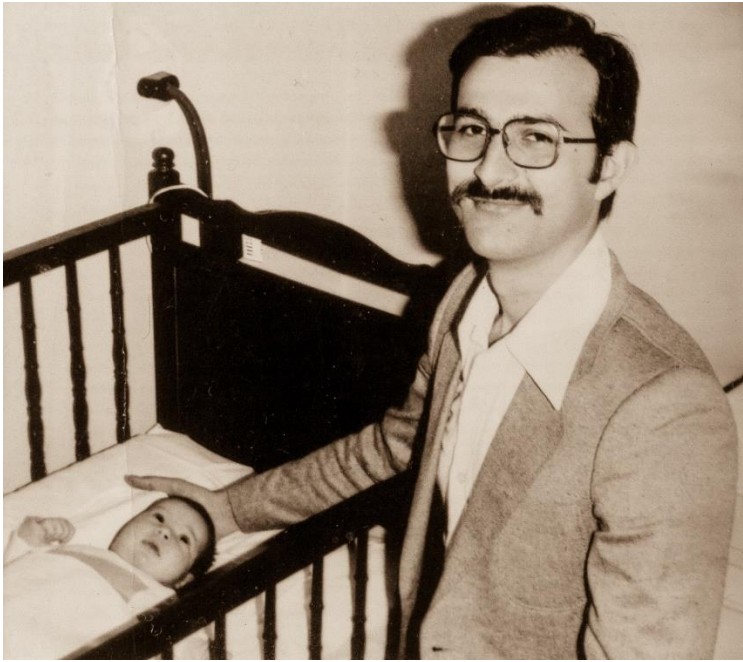
Б16:

E1:

E2:

E3:

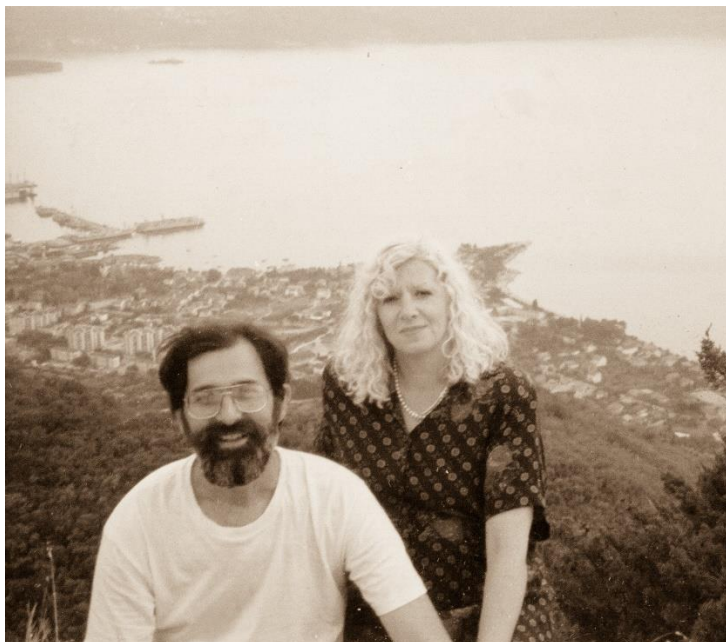
E4:

E5:

E6:

E7:

E8:

E9:

E10:

Ж1:

Ж2:

ЖЗ:

Ж4:

31:

32:

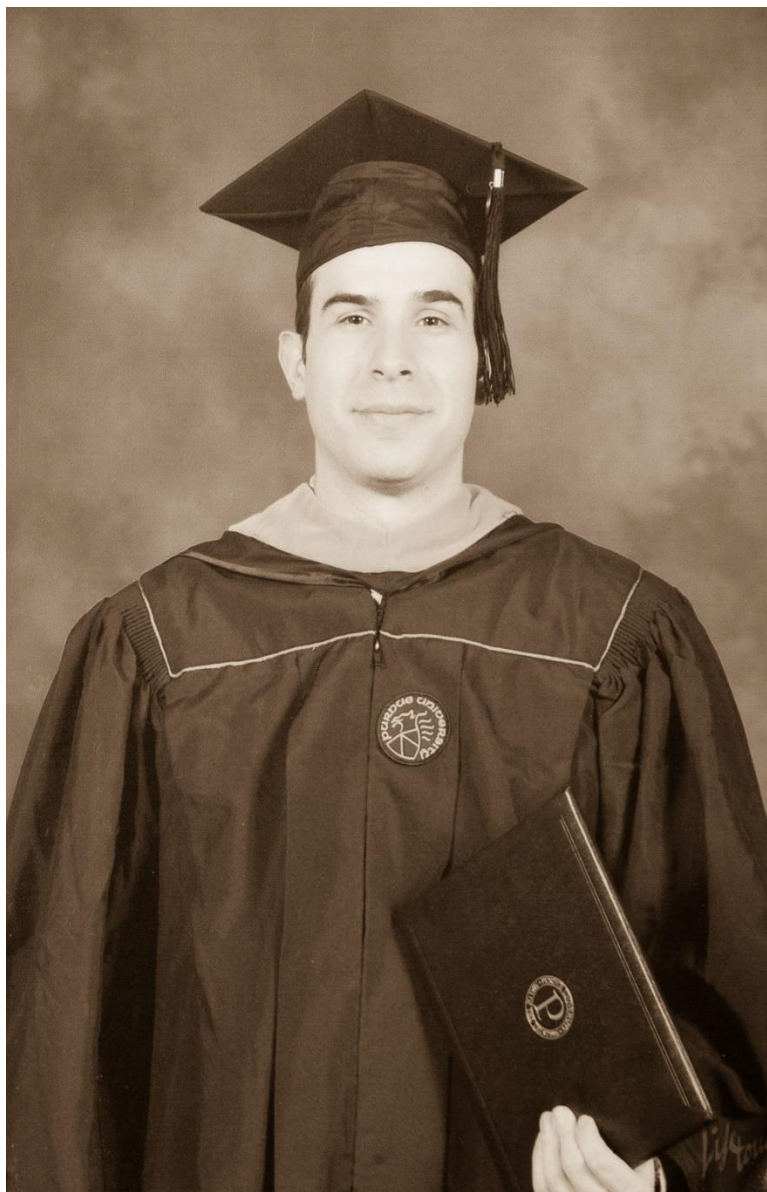
33:

34:

35:

36:

И1:

И2:

ИЗ:

И4:

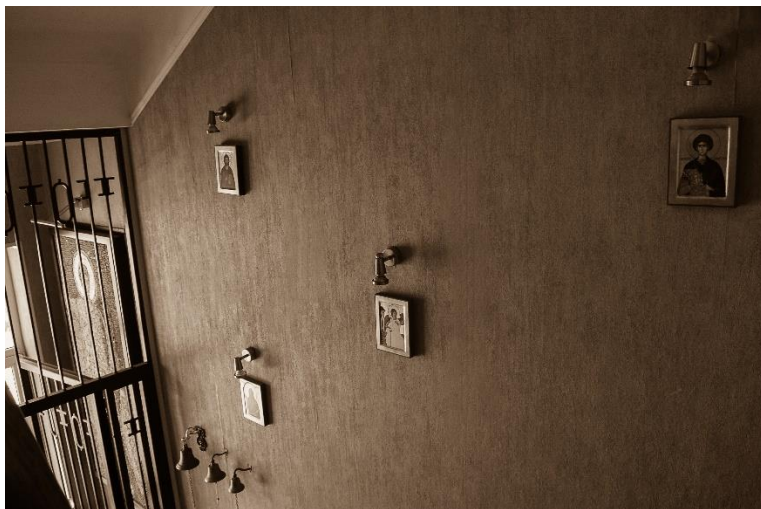
J1:

J2:

J3:

J4:

K1:

K2:

K3:

K4:

K5:

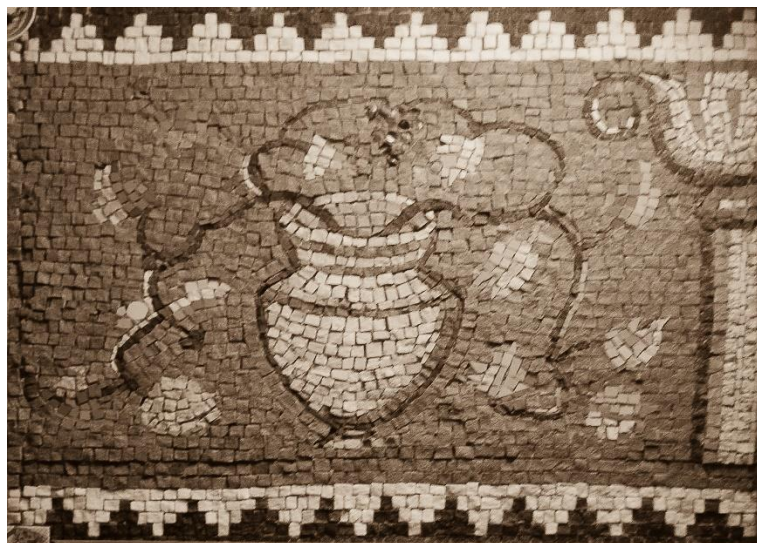
K6:

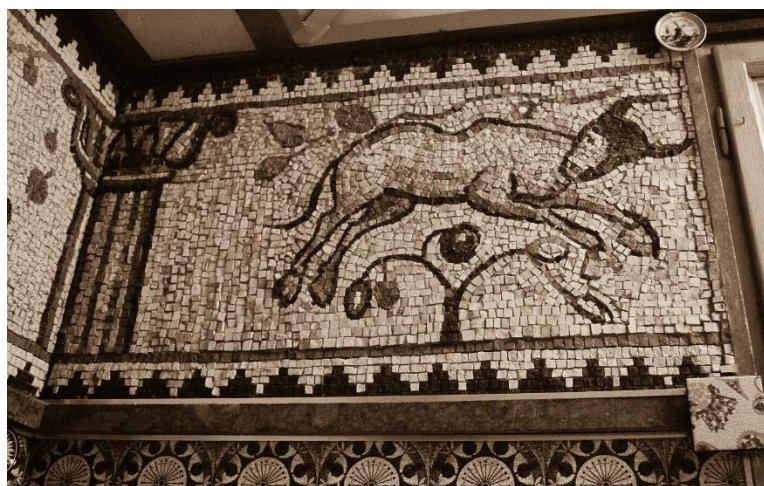
K7:

K8:

Л1:

Л2:

ЛЗ:

Л4:

Л5:

Л6:

Л7:

Л8:

Л9:

Л10:

Л11:

Л12:

Л13:

Л14:

Л15:

Л16:

Ль1:

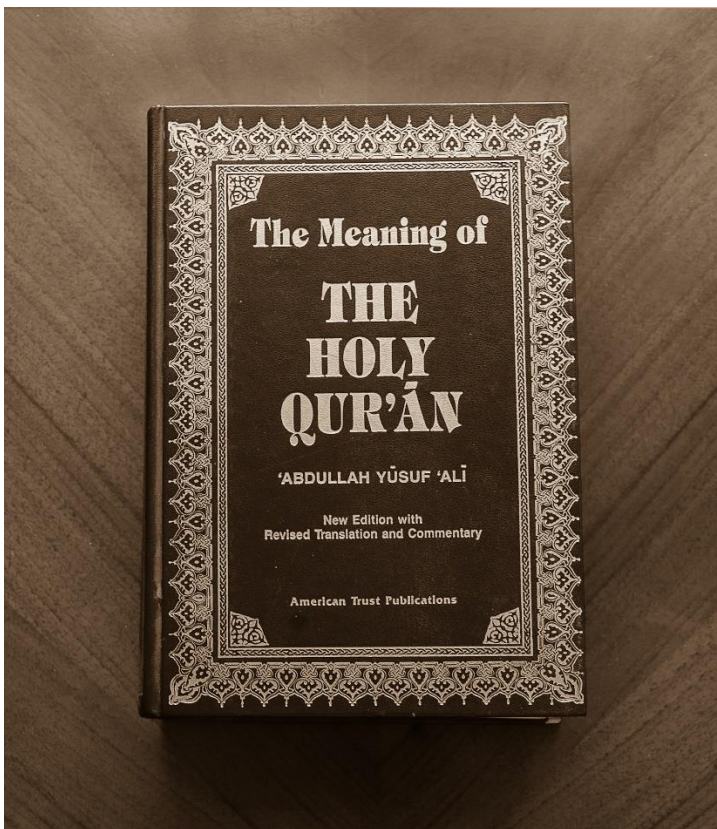
Ь2:

M1:

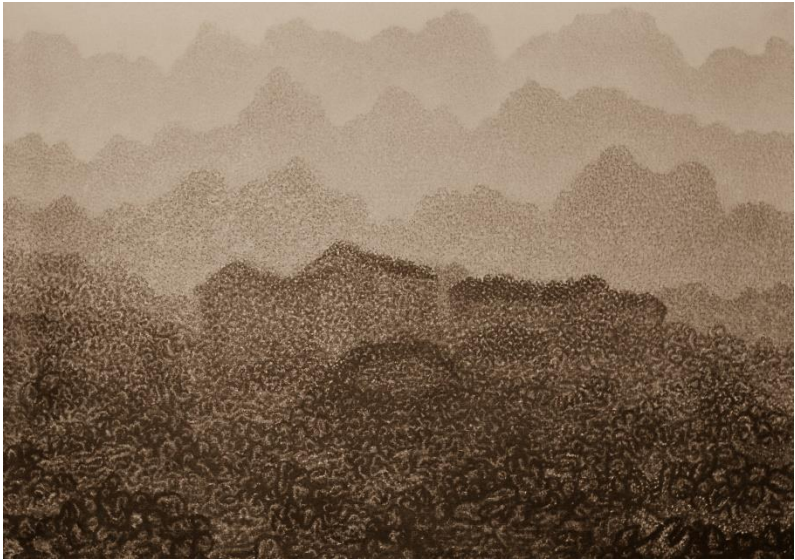
M2:

M3:

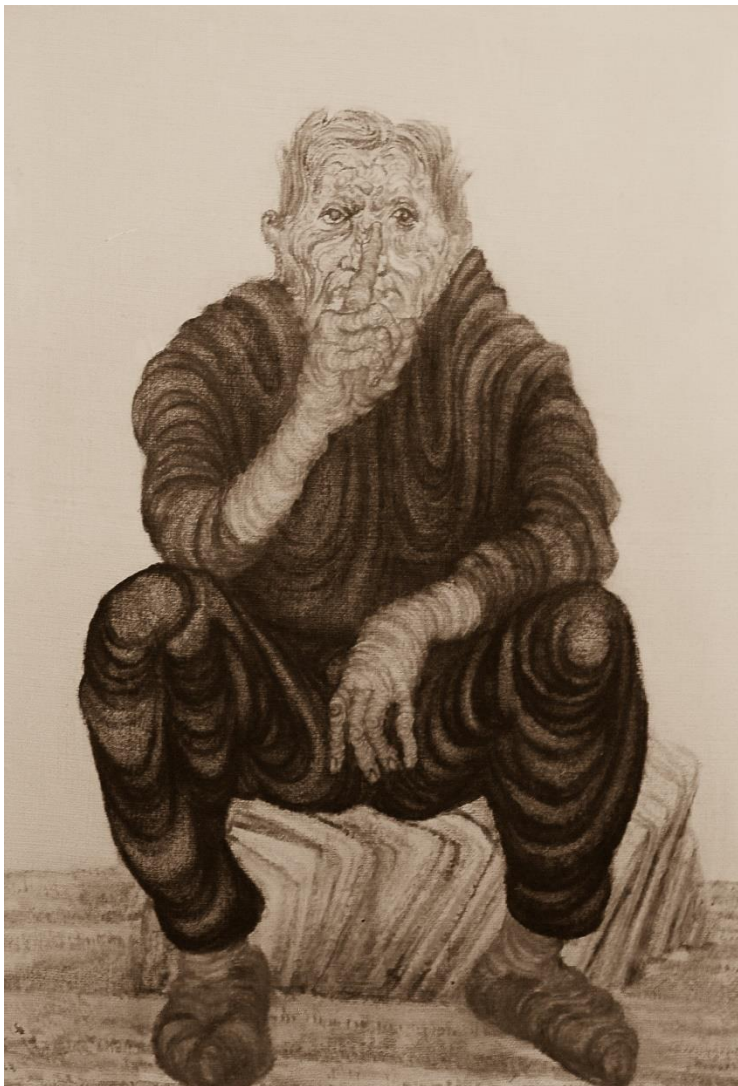
M4:

H1:

H2:

H3:

H4:

Hb1:

Hb2:

Hb3:

И4:

И5:

И6:

И7:

Ив8:

01:

O2:

O3:

O4:

O5:

O6:

П1:

P1:

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ (128 МУДРОСТИ ЂЕДА МИЛУТИНА)

3.1 О ХЕРОЈСТВУ

Шут с рогатим не може.

Пушти да му други суди.

Чојство и јунаштво.

Нека буде што бити не може.

3.2 О ЉУБАВИ

Тешко ономе ко шћери неима. Свуда са Фимом.

Служи га срећа ка будалу она ствар.

Чуд женска, воћка чудновата. Жена кад остави човека, осећа:
Гађење, ако је разочарана у љубав. Презир, ако више нема интереса.

Бјежи од лоше зене, пази добру жену. Жена кад је остављена, осећа:
Бес ако је било због интереса. Тугу ако је волела.

3.3. О МЛАДОСТИ

Младост не разумије старост.

Жени сироту за своју срамоту.

Питаће га старост гдје му беше младост.

Шјетиче се.

Гдје?

Кад?

3.4 О СТАРОСТИ

Мртва тица ис гнијезда не лети.

Живот је јако лијеп кад нагони више тобом не господаре.

Тешко удовцу који више не може да се снађе.

Под старе дане НЕ, што под младе дане ДА.

Расту освјетници.

Стари се скоковито. 4 фазе старења.

3.5 О ФИЗИЧКОМ ЗДРАВЉУ

Ка да сам гроб раскопао.

Што доктор погријеши, лопата спасе.

Мало руках, малена и снага.

У здравом тијелу, здрав дух.

3.6 О ПСИХИЧКОМ ЗДРАВЉУ

Никад се не зна зашто је то за тебе добро. Срђан Митровић.

Савјест је воћка чудновата (међа у Пиперима).

Страх од непознатог.

Стрпен спасен.

Ни мање ни више него што треба.

Шалу је Бог оставио.

Ко је јак?

Ко није?

3.7 О ДУШЕВНОМ ЗДРАВЉУ

Тањевину никад не уразумиш. Држи одстојање. Тхе НИХ синдром.

Ни шака дана, ни дужа година 'страх од самстине и туђине.

И бог је грешан, јер ђеца испаштају. Пази ста радиш ако имаш потомке.

Камо среће да остадох сиромашан. Ни земље ни породице. Само туга и патња.

Ни шака дана, ни дужа година.

Боји се Бога, бићеш срећан.

3.8 О ИНТЕЛЕКТУАЛНОМ ЗДРАВЉУ (ЧИТАЈ: О МУДРОСТИ)

Свако мора да носи свој крст. Највећи је жена која је одгајила добру дјецу.

Ајван, клони га се.

Најстарији мјери десет пута, па једном сијече. 16 димензија за правила (енергија, брзина, волумен, ризици) иии (етика, естетика,....).

Најтежа работа – бити родитељ. Васпитање: Љубав, етика, спорт, едукација.

Продадох љистошјек за школу. Шта оставити деци: Време, некретнине, мудрости, познанства.

Свако вријеме своје време носи. 27.

Сила Бога не моли, Бог силу не воли. 4 стратегије до вечитог приступа ресурсима.

Сваки истински вјерник је добар човјек. Паралеле 4 религије.

Стани!

Размисли!

Прије но кућу озидаш, изађи на крш. Из куле Милутина, вода на 4 стране лије. Вељко се пењао Чудоглав. на Пре него сто инвестираш, види да ће вриједност да расте. Имовина мора да отплаћује своје одржавање, па и да генерише профит. Од профита, део мора ићи за нове инвестиције, део са школовање деце, део са хедонизам, а део са црне дане.

Само двије расе, само двије религије, двије нације, двије врсте људи - добри и лоши.

Слуга из лоше куће, зао господар. Кад лопова ухватиш са руком у свом џепу, он је љут на тебе.

Самстина, створштевина. Играју карте, а све непокошено.

Школа и књига боље од крампа и мотике. После САД, три сина три доктора наука.

Пиши му памет!

Свирај, свирај, па за појас задени.

Зашто је Каин убио Авеља? Сато што је пустион ТВ на сав глас.

Не мораш баш све казати. Не кажи цијели ланац закључивања - само дијелове; остало нека слусалац сам закључи. Само тако ће вјеровати. Ако му све кажеш, неће ништа.

Прије но се питас са људима, размисли с ким се питаш. Два попа писала Папи око пушења.

На Каменику воде неима. Велики градови поред великих брзих вода.

Шалу је Бог оставио. Суштина вицева!

3.9 О ОСНОВНИМ ЉУДСКИМ ВРИЈЕДНОСТИМА

Владај се по божјим законима! Стално трагам за везом између владања са једне стране, односно мученичких болести са друге стране (рак, коронарне болести, шећер, депресија). Теорија о раку.

Ником не пожели оно што не желиш себи! Чудно ми је кад видим да неко из неке прогањане етничке групе говори ружно у припадницима неке мањинске групе (један из напаћеног народа ми казао да ја као цг морам отићи).

Злотворима се пород затре! Зашто Филип није имао порода. Није читао уџбеник Краља Николе.

Баци добро низ воду, стићи ће ти са узводне стране! Вјерујем у индиректне добити.

Поштуј претке, па ће Бог тебе. Милутин шаље новац са неба!

Прича о Душановој сабљи и једном малом музеју.

Мрежа добрих људи је јача од мреже лоших људи.

Нељуди потроше сами себе. Четири врсте лоших људи, али сви они себе сами на крају потроше.

Од комарца, магарца.

Гријехе испаштају унучад, најчешће.

Не кити се туђим перјем. Убоду таква перад. Ми зидасмо пирамиде, рече учена египћанка (присвајамо туђе). Нисам јој послјије вјеровао.

Бог све гледа, види, суди, уређује. ДМГ запослења.

Пас је највећи пријатељ. Пас у стану, самоћа, самјена за дијете, его, али и љубав према животињама.

Катастар и геометар – пратила их пошаст док нијесу вратили.

Прича о Султану и Машовини.

Прича о соколу који није љетео.

Зашто?

Зато?

3.10 О ОСНОВНИМ ПОРОДИЧНИМ ВРИЈЕДНОСТИМА

Разбијени ћуп се никад не никад више не састави!

Свуђе прође, кући дође.

Отац колац.

Продужи фитиљ. Не плани.

Снаја и свекрва под истим кровом. Јетрве под истим кровом.

Веза оца и синова иде преко њихове мајке.

Понављају се породичне историје: Милутин три сина. Вељко три сина.

Снаје нагазне мине. цицвара и Симонида.

Другарице змије отровнице.

Синови да не сазнају.

Прије педесете године дјеца не разумијеју родитеље.

Љубав према унућичима.

Љубав измјећу унучади. Само да су што ћешце заједно.

Гламур или породична срећа – шта је важније.

Објаснити деци када се доносе лоше одлуке: Фрустрације и комплекси.

Его и емоције. Интерес и идеологија. Радозналост или пуко

одрађивање посла без мотива. Услов: Физичка снага и мир у души.

Јунак на коњу, смањιο се, док се кући враћа. Смањιο се за два броја!

Хороскоп и брак.

Син личи на мајку.

Кћер личи на оца.

Ђед и баба по оцу.

Деда и нана по мајци.

Васпитанње. Мачић се занео у игри и упишкио. Мишић пишкио прије него што је изашао из куће. Вук самотњак депресиван и зао, а бака вјеверица срећна са својим унучићима. Гуска знојава скинула дукс и назебла, па пропустила журку. Ћурка огладнела и потрчала у први ресторан, па покварила стомак, а пауница, мудра и стрпљива, тражила и тражила док није нашла ресторан добар и јефтин.

3.11 О ОСНОВНИМ ПРИЈАТЕЉСКИМ ВРИЈЕДНОСТИМА

4 стуба услуге.

Услуга се памти 3 месеца, или вјечито.

Није Вељко оно што ми мислимо да јесте.

Бјежи од прдњаве.

Ретки су који умеју интегралити (Бабо).

Спуштавах се ја на ваше уже (Буба).

3.12 О ОСНОВНИМ ПРЕГАЛАЧКИМ ВРИЈЕДНОСТИМА

Нико још није истимарио кобилу која је имала двојицу газда!

Туђа рука свраб не чеше. Катастар.

Језици су богатство.

Рад се увијек исплати.

3.13 О ВРИЈЕДНОСТИМА НАУЧЕНИМ У ТИВТУ

Ко жив, ко мртав.

Хрват о четири врсте хрвата.

Ко је продавао куће по Понти. Разведени.

Рус је бољи комшија.

Сага о Понти

Цага о Тивту

3.14 О ВРИЈЕДНОСТИМА НАУЧЕНИМ У ПИПЕРИМА

Зашто Филип није имао порода.

Кад ти неко нешто безобразно тражи. Кажи да си затечен, да имаш питати, буди љубазан, користи таутологије.

Увијек сам цијенио и поштовао роме. Прича о мерцедесу.

Штиљановац и Киљановац.

3.15 О ВРИЈЕДНОСТИМА НАУЧЕНИМ НА КАМЕНИКУ

Постуј претке, па ће Бог поштовати тебе.

Сваки циго свога коња хвали.

Имај доброг водича.

Не иди сам.

3.16 О ВРИЈЕДНОСТИМА НАУЧЕНИМ НА ЛУКАВИЦИ

Злотворима се пород затро.

Баци добро низ воду ... (или о вјери у индиректне добити).

Тањевина не памти.

Љекари.

4. ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ: НЕМАТЕРИЈАЛНО СТВАРАЛАШТВО

4.1. МИЛУТИН

4.2. МИЛАН

4.3. ВЕЉКО

4.4. ДУШАН, МИЛАН, ГОРАН

5. ПЕТО ПОГЛАВЉЕ: МАТЕРИЈАЛНО СТВАРАЛАШТВО

5.1. МИЛУТИН

5.2. МИЛАН

5.3. ВЕЉКО

5.4. ДУШАН, МИЛАН, ГОРАН

6. ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ: УТИЦАЈ ЖЕНА

6.1 ВИДОСАВА

6.2. СИМОНИДА

6.3. ДРАГАНА

6.4. ЈОВАНА, ТЕОДОРА, ИВАНА

7. СЕДМО ПОГЛАВЉЕ: НАУЧЕНО ОД ЉУДИ

7.1. ВИЦЕВИ

Мозак у парку.

Оштрим нож и причам глупости.

Кључ и брава.

Банкомат. Ауто твој?

Пирот цигла.

Није још ни пољетео, Путин и Медведев

Цариник и е100 под креветом.

Ноћна смијена за рођендан.

Три приче, Демшар.

Предвиђање пола, Раде.

Знање је роба која се увећава кад се дијели.

Зашто нијеси сквасила главу.

Казаћу ће је брат умро.

7.2. СМИЈЕШНЕ СИТУАЦИЈЕ

7.3. АНЕГДОТЕ

7.4. ПОУЧНЕ ШАЛЕ ЗА РЕШАВАЊЕ ПРОБЛЕМА

8. ОСМО ПОГЛАВЉЕ: НАУЧЕНО СА ПУТОВАЊА

8.1. ОПИСИ СА ПУТОВАЊА КРОЗ ПРОСТОР

Миграције сточара, Роберто, Матео, Албанци, Турци, Јевреји, Арапи.

8.2. ЉУДИ СА ПУТОВАЊА КРОЗ ПРОСТОР

Јевреји надкомпензоваше Хитлера у години 2000.

8.3. ОПИСИ СА ПУТОВАЊА КРОЗ ВРЕМЕ

Лијепо је бити стар, па можеш бити свједок кроз вријеме.

8.4. ЉУДИ (СУДБИНЕ) СА ПУТОВАЊА КРОЗ ВРЕМЕ

Како прођу они који коће најбоље у напредовању.

ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ: РАЦИОНАЛНО И ИРАЦИОНАЛНО

9.1. Анализе

Шта то чини нобеловце специјалним, после сваке размијењене реченице, анализа.

9.2. Брзоплетости

Сталожени боље пролазе.

9.3. Размишљања

Кад имам времена, у друштву, највише волим да слушам кад неко филозофира.

9.4. Маштања

Кад имам времена и сам сам, волим да маштам, а дједови ми шаљу новац са реализацију тих маштарија.

ДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ: УЧЕЊЕ КРОЗ СПОРТ

10.1. Једрење

10.2. Тенис

10.3. Ролање

10.4. Планинарење

+++++

Поговор Вељка Милутиновића:

Да ли ће од потомака ико ово прочитати?

7.1.2020. 22:00

Емилија
Урошевић

Душан
Додић

Властислав
Додић

Живка
Радојевић

Ратољуб
Додић

Симоњда
Додић

Милица
Милутиновић

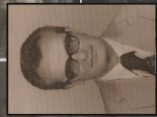
Фемића
Милутиновић

Миладин
Милутиновић

Злата
Поповић

Мирослав
Милутиновић

Бланка
Чађевић

Мирош
Милутиновић

Видоса
Мрданић

Напомена: сви снимци издати су у складу са архивним документима.

"Чиница живота"
"Ресурси за културно наслеђе"
"Културно наслеђе"

"Освајање јединствености животне средине"

Према овим снимцима издати су и филмови, презентације и документи који су издати у складу са архивним документима.

Датум издања: 2019. године. Сви снимци издати су у складу са архивним документима. Сви снимци издати су у складу са архивним документима. Сви снимци издати су у складу са архивним документима.

Сви снимци издати су у складу са архивним документима.

Јована
Терзић

Душан
Милутиновић

Теодора
Томић

Мика
Милутиновић

Ивана
Марић

Горан
Милутиновић

Бранка
Милутиновић

Милица
Милутиновић

Ања
Милутиновић

Јасна
Милутиновић

Весна
Милутиновић

Даница
Милутиновић

Анђелија
Милутиновић

Тамара
Милутиновић

Степан
Милутиновић

Уна
Милутиновић

Лена
Милутиновић

Тара
Милутиновић